

старац Емилијан Симоноиетијски
О СТАЊУ КОЈЕ ДОЛАЗИ ОД ИСУСА ХРИСТА

Шта је грех? То је слепило које смо имали и које нас је одвајало од Бога и није нам дозвољавало ни да видимо леђа Његова. Шта је смрт греха? Осечај да сада почињемо да имамо права у животу Божијем. Али, смрт греха се не рађа због покајања нашега. Седи да се покајеш, седи да оплакујеш грехе своје: видећеш да је, док плачеш, ум твој негде другде; видећеш да, док молиш Бога да ти опрости, желиш друге ствари. Смрт греха у покајању бива једино кроз само дејство Божије. Бог рађа смрт греха нашега.

Умире, дакле, грех и заједно са њим нестају и страсти наше. Бори

Не умишљам ја, браћо, ништа, ја не говорим легенде овде, бајке, ни басне, него говорим о најпотреснијем догађају који се додио у нашем земаљском свету. Ја говорим о томе како је Бог постао човек! То је најважнији догађај у свима световима, за људски ум, за људско биће, најважнији за мене и за тебе лично. Постао човек, а у Њему, у Њему Човеку, Исусу из Назарета, гле, заиста - сав Бог.

Увек Он и само Он - чудесни Богочовек, Господ и Спаситељ наш Исус Христос, био је, јесте, и биће за свако људско биће - Пут, Истина и Живот.

Ирей. Јустин Нови Ђелијски

се са гневом својим, бори се са бесом својим, бори се са мржњом својом. Стави руку своју, ако желиш, у себе, да извадиш макар и најмању ствар. Ништа нећеш учинити. Али, долазећи у храм са том намером, видећеш да ћеш једном рећи: „Где су страсти моје? Где је гнев мој, бес мој, злопамћење моје, љубомора моја? Где је стрепња моја и туга моја? Где су бриге моје, горчине моје, разочарања моја?“ Видећеш да је умро грех и да покајање улази у

живот твој.

Тако се изглађују односи наши са Богом и постајемо способни да се коначно приближимо њему. Откривамо да нестаје земности срца нашега. Колико је задебљало срце наше! Као што се организам гоји, тако се и оно храни и гоји: постаје земља, постаје тело. Али, сада видимо да тело нестаје, да се топи и док се од поста оно суши и очишује и дематеријализује, истовремено се дематеријализује и срце и постаје спремно, уговорљено да прими Бога.

Већина долази у храм, долази Христу, али одлази не црпећи никакву снагу као што је то учинила крвоточива." И онда кажу: „И шта

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом итумана јеромонаха Рафаила

брейтодобни Јоаникије Велики; св.муч. Никандар
Лк. 16, 19 - 31, (зач. 83); Гал. 6: 11-18 (зач. 215).

свети праведни Јован Кронштадски
ПРИЧА О ЛАЗАРУ БОГАТАШУ

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Данашње Јеванђеље с једне стране разобличава и уразумљује раскошне, надмене и суворога срца богаташе, који се веселе у све своје дане и не труде се да угоде Богу, не труде се за истинску храну и истинско, не-престајуће, небеско духовно весеље, нити за милосрђе према сиромасима, а са друге стране улива небеску утешу у душу сиромашних и уцвељених у овоме свету, презрених од своје богате сабраће, која их заборављају у своме богатству и задовољствима.

Господ Исус Христос, Чија је свака реч истина, осликава судбину након смрти, вечну и неизмењиву судбину и једних и других: неиздрживу муку оваквих богаташа – у адском пламену, и утешу сиромашних, попут Лазара – у крилу Авраамовом, у насељима праведних. Наводи се молба богаташа Авраму и Лазару за помоћ, и одлучно одбијање ове помоћи богатоме, наизглед најнезннатније; говори се о немрестивој провалији између

ада и неба, између места мучења грешника и места блаженства праведника. Затим се говори о новој прозби богаташа Аврааму, да пошаље Лазара у дом богаташевог оца, ради сведочанства петорици браће, који слично њему живе у раскоши, испразности и весељу – о постојању ужасних мучења за грешнике након смрти – и о одрицању (Авраама) да му услиши ову молбу, као неосновану и неразумну.

Научимо лекцију, примењиву у своме животу, из данашњега Јеванђеља – осудимо сујету, безумље нашег живота, сластолубље, страст према стицању, гордост нашу, неблагодарност нашу према Богу, сировост нашу према ближњима. У наше време, више него икада, појавила се страст према украшеној, раскошној, гиздовој одећи – и то за свакодневно ношење. Мода се врзма по главама многих девојака и жена, па и многих женоподобних мушкарца, обузима читаву њихову душу и не дозвољава им да помисле о једином потребном – о спасењу својих душа од грехова

и страсти – од огња пакленог, о приклањању на милост праведног Судије сузама покајања, Који ће судити васељени по правди (Пс. 9, 9); о стицању вере у Господа, о промени незнабожачког начина живота у хришћански, у

душа, од чега нема ништа драгоценije, ради чега си Ти и сишао са небеса, пострадао, умро и васкрсао! Коме заправо угађамо? Телу и ћаволу. Телу, које је данас живо, а сутра већ можда мртво, хладно, непокретно, усмрдело.

Често родитељи, а понадвећма мајке, вређају и позлеђују своје дете због неког несташлука и грде га преко сваке мере. Оно је тада дубоко рањено, чак и кад га не изгрдиш на видљив начин него га изгрдиш само у себи са осећањем гнева. Или га, можда, само грубо погледаш, а дете то осети. У том случају, оно мисли да га мајка не воли. Пита: волиш ли ме, мама? -Да, дете моје. - Али оно и даље не верује, позлеђено је, рањено. Мајка га воли. Она ће га касније и помиловати. Али оно окреће главу, не прихвата миловање. Сматра да је то лицемерје, јер је његова душа рањена.

свети Порфирије Кавсокаливиј

складу са Јеванђељем.

Страст према телесном весељу, нарочито ка весељу на пијанкама, у гостионицама, позориштима, стадионима, исто тако влада међу онима који себе називају хришћанима. Често се на сваком кораку могу уочити пијанци, позоришта су пуна испразних гледаоца, који воле да лако троше време, играјући, па чак и у недељне и празничне dane, које треба проводити свецело размишљајући о величанственим делима Промисла Божијег о нама и благодарењу Господу за све што нам је учинио. Боже Мој! Како су велике наше неправде! Не бринемо се како да угодимо Теби, нашем Творцу, Спаситељу и Судији, о испуњавању твојих Спасоносних Заповести, у којима је наш живот и благостање и ововремено и вечно. Не радимо на спасењу наших

ничега нам није жао, само да удовољимо телесним задовољствима, а када треба да помогнемо својој браћи, да помогнемо сиромасима, онда нам је жао да дамо и пар копејки. Али браћо: „Бог трпи до kraja, a mучи bez kraja“. Ни ми нећемо побећи од суда огња пакленог, уколико не оставимо своје изласке, своја пијанчења, своју страст да се раскошно одевамо и не бринемо се да утолимо глад своје душе. Не глад за хлебом, не жеђ за водом, већ глад мира Божијег, светиње, правде Божије, испуњавања Христових заповести. Ево нам данашње Јеванђеље благовремено објављује удео након смрти свих готована; они ће бити у пламену, у мукама, у ужасним мукама, без наде на њихово окончање. Ко има уши да чује, нека чује и нека се исправи, јер је смрт близу свакоме од нас, а са њом и суд: „љу-

дима предстоји једанпут умије-ти, а потом суд“ (Јевр. 9, 27).

Али шта ја чујемо од тих готована? Многи од њих не верују да након смрти постоје таква ужасна мучења и мисле као да ће све њихове заблуде проћи некажњено, као да након смрти неће бити ничега. И Богаташ који се помиње у Јеванђељу, који је након смрти био бачен у огањ паклени, моли Авраама да пошаље Лазара код његове браће, да се увере да након смрти постоје ужасна мучења за све нераскајане грешнике. Дакле, и они су као и он живели у небризи, између осталог и неверјем у праведну расподелу свима након смрти. Не, пријатељи моји, не обмањујте се. Бог је истинит у Својим претњама и обећањима – никада није изашла лаж из уста Његових. Многобројне речи Његове

гордошћу и осталим страстима. Адски огањ је припремљен. „Свако, дакле, дрво које не рађа добра рода, сијече се и у огањ баца“ (Мт. 3, 10). А ко је ово неплодно дрво? То је нераскајани грешник; а овај огањ није наш земљаски, слаби огањ, већ огањ паклени, хиљаду пута гори; јер све тамошње неупоредиво превасходи све овдашње; овдашњи огањ је у поређењу са адским само као сенка. Рећи ћете: То је ужасно. Да, ужасно је. Од таквога ужасног огња, од таквога ужасног мучења, дошао је Син Божији да нас спасе; и каквих је ужасних мучења коштало Њега, безгрешног и најсветијег Богочовека, ово наше спасење? А ми се и након тога осмељујемо да живимо у нераду – да чак и не верујемо шта је то паклени огањ. А чему ћемо онда веровати?

Ако си знамен опитом налажења кроз губљење; ако останеш без ичега и испружен лежиш као мртво тело, тако да се и сам осећаш као бежivotно тело, и други људи мисле да си мртв; и ако имаш опит Њега Који је Вакрсење и Живот Који узима за руку и подиже те (Мк. 9, 26 – 28), тада се све мења, у теби и око тебе. Твоја реч (и без твоје воље) преносилац је утехе. Твоје ћутање говори о Богу. И сва творевина окружује те милостивом љубављу.

архимандрит Василије Гондикакис

су се испунле дословце, а испуњавају се и остале. Не може се догодити да Господ не награди оне који усрдно испуњавају Његове заповести, на пример, заповести о трпљењу, уздржању, кротости, смирењу, чистоти и целомудрености, као и да не казни оне који му се без страха противе, који непрестано оскврњују лик Божији у себи неуздржањем, нечистотом тела, упорном жељом за стицањем,

Браћо и сестре! Напустимо неуздржање и раскош, небригу о својој души, о души која нема цену! Презримо задовољства овога времена, која нестају као сан, али баџу у вечну муку, уколико се не исправимо и остало време нашег живота не почнемо да проводимо у покајању, у уздржању, у благословеним трудовима.

Амин.